

FILM A MOZIKBAN

HALEY LU RICHARDSON ÉS COLE SPROUSE
FŐSZEREPLÉSÉVEL

KÉT LÉPÉS TÁVOLSÁG

RACHAEL LIPPINCOTT

Dream
válogatás

Szerethetsz valakit, akihez sosem érhetsz hozzá?

Stella Grant élete minden pillanatát pontosan megtervezi. Cisztás fibrózissal küzd, és egyedül egy új tüdő adhatna neki egy kicsit hosszabb, könnyebb életet. Mindig szigorúan három lépés távolságot kell tartania más betegektől, és ő nem olyan, aki kockáztatni merne. Egészen addig, amíg be nem toppan az életébe a vad Will Newman, akinek rakoncátlan tincseitől és csodás kék szemétől Stella gyomra azonnal szaltózni kezd. Azonban a fiú éppen az, akitől a lánynak mindenképp távol kéne tartania magát, hiszen már a lehelete is életveszélyes lehet a számára. De mi van, ha a szívük és zsigeri vágyódásuk egyre közelebb húzza őket egymáshoz? Ha csak egy kicsit lefaraghatnának a távolságból... Vajon két lépés tényleg olyan veszélyes lenne, ha egyszer csak így nem törik össze a szívük?

RACHAEL LIPPINCOTT

Philadelphiában született, majd a pennsylvaniai Bucks megyében nőtt fel. A Pittsburgh Egyetemen szerzett diplomát angol irodalomból és írásból. Napjainkban a pennsylvaniai Pittsburghben él, megosztva idejét az írás és a büfés autójuk között, amit párjával együtt vezetnek.

„A Csillagainkban a hiba és Kasie West találkozása egy csodálatos, szívszaggató történetben. A szerző valóságos karaktereket teremt, akik mind olyan érettek, mint a felnőttek, de közben mégis tinédzserek, és tinédzsereknek mesélnek.”

School Library Journal

„Komplex és megható múltú fiatalok, és egy kiszámíthatatlan betegség, ami összetöri majd az olvasók szívét. A tinik alig várják majd, hogy még a film előtt elolvashassák.”

Booklist

„Mi lehetne annál nagyobb fájdalom egy embernek, mint ha nem érhet hozzá a szerelméhez? Komoly és elgondolkodtató könyv a reményről, a lemondásról, az áldozatvállalásról és a kockázatról.”

Goodreads

„Megindító történet, ami tökéletes választás John Green Csillagainkban a hiba könyve rajongóinak – két tini beleszeret egymásba, de van egy probléma: nem mehetnek másfél méternél közelebb egymáshoz, mert akkor az életüket kockáztatják.”

Amazon

*Dream
válogatás*

KÉT LÉPÉS TÁVOLSÁG

RACHAEL LIPPINCOTT

— részlet —

Dream
válogatás

16. FEJEZET

WILL

Lelógatom a lábam a tető peremén, újra és újra meghallgatom

Stella hangüzenetét, csak hogy halljam a hangját a vonal túlfelén. A szobájában sötét van, csak az asztali lámpája ég, és látom, hogy vadul gépel a laptopján, hosszú barna haja hevenyészett kontyba van feltekerve.

Vajon mit csinálhat az éjszaka közepén?

Még mindig rajtam gondolkodik?

Felnézek, látom, hogy szállingózni kezd a hó, és az arcomon, a szemhéjamon, a homlokomon landol.

Az évek során tucatnyi kórház tetején jártam. Lenéztem a világra, és minden egyes alkalommal ugyanezt tapasztaltam. Arra vágytam, hogy sétáljak az utcán, ússzak az óceánban, vagy úgy éljem az életemet, ahogyan soha esélyem sem volt.

Olyasmire vágytam, amit nem kaphattam meg.

De amit most akarok, az nem odakint van. Hanem itt, annyira közel, hogy megérintheném. De nem tehetem. Nem tudtam, hogy lehet valamit ennyire akarni, hogy érzed a karodban, a lábadban és minden lélegzetedben.

A telefonom elhallgat, mire lenézek. Látom, hogy értesítés jött Stella alkalmazásától, egy apró gyógyszeres üveg táncot jár.

Gyógyszerek lefekvéskor!

Meg sem tudom magyarázni, miért csinálom tovább. De még egy hosszú pillantást vetek Stellára, aztán felállok, odasétálok a lépcsőház ajtajához, és felkapom a pénztárcámat, mielőtt becsukódna. Lassan lemegyek a lépcsőn a harmadik emeletre, megbizonyosodom róla, hogy senki sincs a folyosón, aztán visszasurranok a szobámba.

Odamegyek a gyógyszerelőkhöz, és csokipudinggal beveszem a gyógyszereimet, pont, ahogy tanította. A rajzra meredek, amit magamról, mint a Kaszásról alkottam; a kaszámon az a felirat olvasható, hogy: SZERELEM.

Minden rendben van? – írja Hope.

Sóhajtvá leveszem a pulcsimat, és visszaírok, kicsit ferdítetek az igazságon. Aha, jól vagyok.

Felteszem a gasztrosztómás táplálást, és ágyba bújok. Elveszem a laptopomat az éjjeliszekrényről, és megnyitom a YouTube-ot. Komoran rákattintok Stella egyik javasolt videójára, amit már láttam, mert most épp ennyire szánalmas vagyok.

Hope és Jason rám sem ismerne.

Megnyomom a némítás gombot, nézem, ahogy a füle mögé tűri a haját, amikor koncentrál, hátraveti a fejét, amikor nevet, ahogy összefűzi a karját a mellkasa előtt, amikor ideges vagy feldúlt. Figyelem, ahogy Abbyre és a szüleire néz, még azt is, ahogy viccelődik a barátaival, de leginkább azt nézem, ahogy az emberek szeretik őt. Nem csak a családjánál veszem ezt észre. Látom Barb, Poe és Julie tekinte-

tében. Látom minden orvoston, nővéren, és mindenkin, aki az útjába kerül.

A fenébe, még a kommenteknél sincs az a szitokrengeteg, amit a legtöbb YouTube-videó kap.

Hamarosan képtelen vagyok tovább nézni. Lecsukom a laptopot, lekapcsolom a lámpát, és csak fekszem a sötétben, érezve minden hangos és eltökélt szívdobbanást a mellkasomban.

Másnap kibámulok az ablakon, nézem, hogy a nap a téli délutánon lassan közeledik a horizonthoz, miközben az AffloVestem egyenletes vibrálása veri a mellkasomat. Megnézem a telefonomat, meglep, hogy SMS-t látok anyától. Tőlem kérdezi, hogy vagyok, nem az orvosaimtól, először azóta, hogy majdnem két hete meglátogattott. Hallom, csinálod a kezeléseket. Örülök, hogy észhez tértél!

A szememet forgatva az ágyra dobom a telefonomat, és beleköhögök egy adag nyákot a kezemben tartott ágtyálba. Az ajtóra pillantok, amikor egy boríték csusszan be alatta, aminek az elejére rá van írva a nevem.

Tudom, hogy nem lenne szabad izgatottnak lennem, de azért leveszem az AffloVestet, felugrok és felveszem a padlóról. Feltépem a borítékot, és kihúzok egy gondosan összehajtogatott papírlapot, amit kinyitva egy teljes egészében zsírkrétával készült karikatúrát látok meg.

Egy magas, hullámos hajú fiú fordul egy alacsony lány felé; a fekete zsírkréta felirat szerint ők Will és Stella. Elmosolyodom, amikor észreveszem, hogy apró rózsaszín szívecskék lebegnek a fejük felett, kuncognak a közöttük

lévő hatalmas nyílon, amin nagy, élénkpiros betűkkel az áll:
MINDIG KÉT LÉPÉS.

Stella nyilván nem örökölt olyan rajzkészséget, mint Abby, de ez cuki. Pontosan mit akar ezzel mondani? És *két* lépés? Három, ezt ő is jól tudja.

A laptopom pittyeteg mögöttem, odarohanok, ujjaimmal csúszkállok a touchpaden, hogy megnyissam az új üzenetet. Stellától jött.

Nincs ott más, csak egy YouTube-videó linkje. Amikor rákattintok, Stella új videójához visz, amit pontosan három perce posztolt.

„B. cepacia – Az elmélet”.

Gyanakodva mosolygok a cím láttán, nézem, ahogy Stella integet a kamerába, a haja abban a kócos kontyban van, amit tegnap éjjel láttam a tetőről, és egy sor tárgy gondosan ki van rakva elé az ágyra.

– Üdv mindenkinek! Szóval ma egy kicsit másról szeretnék mesélni nektek. A Burkholderia cepaciáról. A kockázatokról, a megkötésekről, a szabályokról, és hogy hogyan tudjuk sikeresen kimondani tízszer. Mármost, na, nem semmi neve van.

Zavartan nézem tovább.

– Szóval, a B. cepacia szívós baktérium. Olyan jól alkalmazkodik, hogy a penicillinből táplálkozik, ahelyett, hogy az megtámadná. Tehát az első védelmi vonala... – Elhallgat, lenyúl egy zsebméretű üveg folyadékért, és feltartja a kamera elé: – Cal Stat. Ez *nem* a ti átlagos cuccotok. Ez kórházi fertőtlenítő. Alkalmazzatok bőségesen és gyakran!

Felhúz egy kék gumikesztyűt, mozgatja az ujjait, hogy kényelmesen beférjenek.

– A következő a jó öreg gumikesztyű. Kipróbált és hatásos módszer, ezzel védekezünk... – Lenéz, a torkát köszörüli és végigméri az ágyon heverő holmikat. – ...mindenféle tevékenység közben.

Mindenfajta tevékenység? A fejemet rázom, és mosoly ül ki az arcomra. *Mi a csudát* művel?

Aztán nézem, hogy felmarkol egy pár orvosi arcmaszkot, és egyet a nyakába akaszt.

– A B. cepacia leginkább a nyálban és a váladékban tenyészik. Egy köhögés eljuthat háromlépésnyire. Egy tüszőszentés akár *320 kilométer per óra* sebességgel is terjedhet, szóval ne engedjete el egyet sem vegyes társaságban!

320 kilométer per óra. Azta! Jó, hogy nem vagyok allergiás, különben mindannyiunknak annyi lenne.

– A nincs nyál azt jelenti, hogy nincs csókolózás. – Stella mély lélegzetet vesz, és egyenesen rám néz a kamerán keresztül. – Soha.

Kifújom a levegőt, komolyan bólintok. Ez a nagy para. A gondolat, hogy megcsókolom Stellát... Megrázom a fejemet.

A szívverésem már a gondolatára is háromszorosára gyorsul.

– A legjobb védelem számunkra a távolság. Három lépés az arany szabály – folytatja, majd oldalra hajol, és felvesz egy dákót maga mellől az ágyról. – Ez két lépés hosszú. Két. Lépés.

A rólunk készült rajzra nézek, és feltűnnek a piros buborékbetűk: MINDIG KÉT LÉPÉS.

Honnan a francból szerzett egy dákót?

Feltartja, és jelentőségteljesen nézi.

– Sokat gondoltam a három lépésről. És őszintén szólva bedühödtem. – Felnéz a kamerába. – CF-esként rengeteg mindent elvesznek tőlünk. Minden egyes napot a kezelések és pirulák szerint élünk.

Ide-oda járkálok, hallgatom őt.

– Legtöbbünknek nem lehet gyereke, sokan nem is élünk addig, hogy megpróbálhassuk. Csak a többi CF-es tudja, milyen érzés ez, de elvileg nem lenne szabad egymásba szeretnünk. – Stella eltökélten feláll. – Szóval mindazok után, amit a CF elvett tőlem – tőlünk –, valamit visszalopok.

Dacosan feltartja a billiárddákót, mindannyiunkért harcolva.

– Visszalopok 609,6 millimétert. Több mint hatvan centit. Egy rohadt lépésnyi teret, távolságot, hosszt.

Teljes imádattal bámulom a videót.

– A cisztás fibrózis többé nem lop tőlem. Mostantól én leszek a tolvaj.

Esküszöm, éljenzést hallok valahol a távolban, egyetértve vele. Stella elhallgat, egyenesen a kamerába néz. Egyenesen *rám* néz. Csak állok ott, és megriadok, amikor hangos kopogás hallatszik az ajtómon.

Felrántom az ajtót, és ott áll. Élőben.

Stella.

Kinyújtja a dákót, a hegye a mellkasomhoz ér, és kihívóan felvonja a szemöldökét. – Két lépés távolság. Áll az alku?

Kifújom a levegőt, és csak a fejemet rázom, hiszen a kis beszéde a videóban máris elérte, hogy meg akarjam szüntetni kettőnk között a távolságot, és megcsókoljam.

– Nem fogok hazudni, nehéz lesz.

Eltökélt tekintettel néz rám.

– Csak mondd meg, Will! Benne vagy, vagy sem?

Még csak nem is habozok.

– Nagyon is!

– Akkor legyél az előcsarnokban! Este 9-kor.

Ezzel leereszti a dákót, sarkon fordul és viisszasétál a szobájába. Nézem, ahogy elmegy, és érzem, hogy az izgalom legyőzi a gyomorszájamban lakozó kétkedést.

Nevetek, amikor győzedelmesen feltartja a dákót, mint a *Nulladik óra* végén, viisszamosolyog rám, majd bemegy a 302-es kórterembe.

Mély levegőt veszek és bólintok.

A tisztás fibrózis többé nem lop tőlem.

17. FEJEZET

STELLA

– **Miért nem pakoltam be semmi szépet?** – kiáltok oda Poenak, aki az ajtófélfának dőlve segít. Pizsamákat, melegítőalsókat és buggyos pólókat dobálok ki a fiókjaimból, miközben kétségbeesetten keresek valamit, amit ma este felvehetek.

Poe felhorkan.

– Aha. Mert általában egy szenvedélyes kórházi románc-hoz csomagolsz?

Előhúzóok egy szűk, selymes sortot és szemügyre veszem. Ezt nem vehetem fel. Vagy mégis? Vagy ez, vagy a buggyos flanel szabadidőnadrág, amit Abbytól örököltem.

– Szép lábaim vannak, ugye?

– Eszedbe ne jusson, ribi! – közli, és szúrós szemmel néz rám, majd mindketten nevetésben törünk ki.

A barátaimra gondolok az utolsó cabói éjszakájukon, és először, amióta idejöttem, nem azt kívánom, bár ott lehetnék. Hanem azt, bár ők lennének itt és segítenének készülni. Most igazán örülök neki, hogy nem mérföldekre vagyok innen.

Az éjjeliszekrényemen álló órára pillantok. Öt óra. Négy óráam maradt, hogy kitaláljak valamit...

Besétálok az átrium ajtaján, és megpillantok egy fehér rózsákkal teli vázát. Kiveszek egyet, addig hajlítom a szárát, míg eltörik, aztán a fülem mögé dugom. A tükörképemre pillantok az ajtó üvegében, elmosolyodom, és idegesen végignézek magamon. A hajamat kiengedtem, elől hátrafogtam a Willtől kapott virágokhoz tartozó masnival, és a szűk selyem rövidnadrágot viselem, meg egy topot, Poe hiába nevetett rajtam.

Egész jól nézek ki, tekintve, hogy a történelem legroszszabb randiruhatárából szedtem össze mindezt.

Jó tudni, hogy Will egyértelműen önmagamért szeret. Mármost szinte kizárólag pizsamában és kórházi hálóingben látott, úgyhogy biztosan nem a vonzó külsőm és a hibátlan 2018-as őszi kórházi kollekció miatt van benne a dologban.

Felveszem a kék gumikesztyűt, és még egyszer ellenőrzöm, hogy a Cal Stat ott lóg-e még a hordozható oxigénem szíján.

Leülök egy padra, átnézek a gyerekek játszószojájának ajtaján, és előnt a nosztalgia. Régen kisurrantam ide, hogy játsszak a kis nem-CF-esekkel. És Poe-val. Az átrium az évek során alig változott. Ugyanazok a magas fák, ugyanazok az élénk színű virágok, ugyanaz a trópusi akvárium közvetlenül az ajtó mellett, ahol Poe és én bajba kerültünk Barbnál, mert fánkmorzákat dobtunk a halaknak.

Az átrium talán nem változott sokat, mióta a Saint Grace kórházba járok, de én biztosan. Annyi első alkalmam volt a kórházban, hogy megszámolni is nehéz.

Az első műtetem. Az első legjobb barátom. Az első csokis tejturmixom.

És most az első *igazi* randim.

Hallom, hogy lassan nyílik az ajtó. Belesek a sarkon, és meglátom Willt.

– Itt vagyok – suttogom. Felállok, és felé nyújtom a biliárddákót.

Széles mosoly terül szét az arcán, miközben kesztyűs kezével megfogja a másik végét. Első zsebébe utazó méretű Cal Stat-üveget gyömöszölt.

– Húha! – néz rám melengető tekintettel, amitől a szívem szaltózik a mellkasomban. Kék kockás flanelinget vett fel, ami rásimul karcsú testére, és amitől a szeme még élénkebb kék lesz. A haja rendezettebb. Megfésülködött, de megmaradt az a ziláltság, ami olyan hihetetlenül dögös.

– Gyönyörű rózsza – mondja, de a tekintetét továbbra sem veszi le a fedetlen lábamról és a selyemtrikóm kivágásáról.

Elpirulok, és a fülem mögé rejtett rózsára mutatok.

– Ó, ez a rózsza? Ez? Itt fent?

Elfordítja a tekintetét, és úgy néz rám, ahogy fiú még soha.

– Igen, az – bólint.

Megrántom a dákót, és átsétálunk az átriumon a főelőcsarnok felé. Will oldalra néz, észreveszi a fehér rózsákkal teli vázát az asztalon, és a szeme sarkában apró ráncok jelennek meg, amikor elmosolyodik.

– Rózsákat lopsz, Stella? Először egy egész lépés, aztán meg ez?

Nevetve megérintem a fülem mögé dugott rózsát.

– Most megfogtál. Elloptam.

Will meghúzza a dákó másik végét, és megrázza a fejét.

– Nem, nálad jobb helyen van.

18. FEJEZET

WILL

Nem tudom levenni róla a szemem.

A piros szalagról a hajában. A füle mögé tűzött rózsáról. Arról, ahogy rám néz.

Azt érzem, hogy ebből semmi sem igaz. Még soha, senki iránt nem éreztem így, főleg azért, mert a korábbi kapcsolataim azon alapultak, hogy: „Élj gyorsan, halj meg fiatalon!”, és mindig másik kórházba mentem. Nem maradtam sehol, sem senkivel elég sokáig ahhoz, hogy bárkibe igazán bele-
essek.

Nem mintha megtörtént volna, ha esély nyílik rá. Senki sem volt Stella.

Megállunk a nagy trópusi akvárium előtt, és mindem erőmre szükségem van ahhoz, hogy a tekintetem Stelláról az üveg mögött úszkáló élénk színű halakra fordítsam. Követek egy narancssárga-fehér halat, ami a korall körül úszkál az akvárium alján.

– Amikor nagyon kicsi voltam, csak bámultam ezeket a halakat, és azon tűnődtem, milyen érzés lehet annyi ideig

visszatartani a lélegzetem, hogy úgy ússzak, mint ők – meséli Stella a tekintetemet követve.

Ez meglep. Azt tudtam, hogy egy ideje már jár a St. Grace-be, de azt nem, hogy kisgyerekkorától.

– Hány éves voltál?

Nézi, ahogy a halak felfelé úsznak, aztán újra lebuknak a fenékre. – Dr. Hamid, Barb és Julie hatéves korom óta gondoskodnak rólam.

Hat. Azta! El sem tudom képzelni, hogy ennyi időt töltssek egy helyen.

Átsétálunk a központi előcsarnokba, a nagy lépcsőház ott magasodik előttünk. Stella visszanéz rám, megrántja a dákót és arrafelé biccent.

– Menjünk lépcsőn!

Lépcsőn? Úgy nézek rá, mint aki megőrült. A tudóm már a gondolatára is lángol, amikor eszembe jutnak a tetőre tett kiruccanásaim. Nem valami szexi. Ha Stella azt akarja, hogy ez a randi egy óránál tovább tartson, kizárt, hogy felsétáljunk azon a lépcsőn.

Az arca mosolyra derül. – Viccelek.

Kószálunk a szinte üres kórházban, séta közben az órák egybefolynak. Beszélgetünk a családukról, a barátainkról és minden egyébről, a billiárdjáról ide-oda lendül közöttünk. Átmegyünk az 1-es és 2-es épület közötti szabadtéri hídon, a nyakunkat nyújtogatjuk, hogy az üvegmennyezezen át lássuk a viharos, szürke éjszakai eget. A hó szünet nélkül esik a híd tetejére és mindenfelé körülöttünk.

– A te apukáddal mi van? – kérdezi végül Stella, mire vállat vonok.

– Lelépett, amikor kicsi voltam. Nem szerepelt a terveiben egy beteg gyerek.

Stella az arcomat fürkészi, azt figyeli, hogyan mondom ki ezeket a szavakat.

– Olyan régen történt, hogy néha úgy érzem, mintha valaki más történetét mesélném el. Mintha egy másik ember élete lenne, amit bemagoltam.

Ha te nem érsz rám, én sem rád. Ilyen egyszerű.

Amikor látja, hogy komolyan beszélek, Stella folytatja.

– És az anyukád?

Megpróbálom neki nyitva tartani az ajtót, ami nagyon trükkös, ha egy dákót tartasz a kezeden és mindig kétlépésre kell lenned, de úriember vagyok, a fenébe is.

Felsóhajtok, és elhadarom neki a rövid, általános választ:

– Gyönyörű. Okos. Eltökélt. És rám koncentrálsz, csakis rám.

Stella tekintete elárulja, hogy ennyi nem elég.

– Miután apa elment, mintha úgy döntött volna, hogy két ember helyett gondoskodik rólam. Néha úgy érzem, nem lát engem. Nem ismer engem. Csak a CF-re koncentrálsz. Vagy most a B. cepaciára.

– Beszéltél vele erről? – kérdezi.

A fejemet rázom, és vállat vonok. – Nem tölt velem elég időt ahhoz, hogy esélyem legyen rá. Mindig dirigál, aztán már itt sincs. De két nap múlva, amikor tizennyolc leszek, már én hozhatom meg a döntéseket.

Stella hirtelen megáll, és hátratántorodom, amikor a dákó felém eső vége felé rándul.

– Állj! Két nap múlva lesz a szülinapod?

Rámosolygok, de ő nem viszonozza.

– Aha! A szerencsés tizennyolc!

– Will! – kiált fel, és feldúltan toppant a lábával. – Nincs neked ajándékom!

Lehet ennél is cukibb?

Megpaskolom a lábát a dákóval, de most az egyszer nem viccelek. Van valami, amit tényleg szeretnék.

– Akkor mit szólnál egy ígérethez? Hogy itt maradsz a következőig.

Meglepetten néz rám, aztán bólint: – Megígérem!

Elvisz az edzőterembe. A mozgásérzékelő lámpák pislákolnak, amikor a dákó másik végét elhúzza az edzőgépek mellett egy olyan ajtóhoz a távolabbi sarokban, amit eddig soha nem nyitottam még ki.

Körülnéz, aztán felpattintja egy billentyűzet fedelét, és beüt egy kódot.

– Szóval nagyjából te vezeted ezt a helyet, mi? – kérdzem, amikor az ajtó kattanva kinyílik, és a billentyűzet zölden világít.

Stella rám mosolyog, és jelentősegteljesen néz rám, miközben lecsukja a fedelet. – Ez az egyik előnye, ha stréber az ember.

Nevetek. Ott a pont.

A medencetér melege letaglóz, amikor kinyitjuk az ajtót, és a nevetésem visszhangzik a nyílt térben. A helyiségben félhomály van, csak a medencében lévő lámpák világítanak fényesen, a víz fodrozódik körülöttük. Levesszük a cipőnket, és leülünk a szélére. A víz először a helyiség forrósága ellenére is hűvös, de lassan melegszik, ahogy ide-oda mozgatjuk a lábunkat.

Kényelmes csend telepedik ránk, és Stellára nézek, ahogy dákónyi távolságra ül.

– Szóval, szerinted mi történik, amikor meghalunk?

Stella vigyorogva rázza a fejét.

– Ez nem túl szexi téma első randira.

Nevetve megvonom a vállam. – Ne már, Stella! Halálos betegek vagyunk. Biztosan gondolkodtál már rajta.

– Hát, a teendőlistámon rajta van.

Hát persze, hogy rajta van.

Lenéz a vízre, köröz a lábával.

– Van egy kedvenc elméletem, ami szerint ahhoz, hogy megértsük a halált, a születést kell néznünk.

Beszéd közben a szalagot babrálja a hajában.

– Szóval, míg a méhben vagyunk, abban a létezésben élünk, igaz? Fogalmunk sincs róla, hogy a következő életünk csupán centikre van.

Vállat von és rám néz.

– Talán a halál ugyanolyan. Talán csak a következő élet. Néhány centinyire.

A következő élet néhány centinyire. A homlokomat ráncolva átgondolom.

– Tehát, ha a kezdet halál, és a halál szintén a vég, akkor mi a valódi kezdet?

Stella felvonja felém dús szemöldökét; nem tartja szórazhatónak a rejtvényemet. – Rendben, dr. Seuss. Miért nem áruod el, te mit gondolsz?

Vállat vonok és hátradőlök. – Az egy hosszú alvás, bébi. Megbékélés. Villanás. Kész, vége.

Stella a fejét rázza.

– Kizárt. Ki van zárva, hogy Abby csak „elvallant”. Nem vagyok hajlandó elhinni.

Hallgatok, nézem őt, fel akarom tenni az égető kérdést, ami bennem van, amióta csak rájöttem, hogy Abby meghalt.

– Mi történt? – kérdezem. – Abbyvel.

A lába abbahagyja körözést. A víz tovább kavarog a lába körül, de válaszol: – Sziklaugrott Arizonában, és rosszul landolt, amikor vízbe ért. Kitört a nyaka és megfulladt. Azt mondták, nem érzett fájdalmat. – A szemembe néz, az arca elgyötört. – Honnan tudhatnák, Will? Honnan tudhatnák, hogy voltak-e fájdalmai? Ő mindig mellettem volt, amikor fájdalmaim voltak, de én nem voltam ott, hogy megtegyem ugyanezt.

A fejemet rázom. Minden ösztönömmel dacolnom kell, melyek azt súgják, hogy fogjam meg a kezét. Nem tudom, mit mondjak. Ezt egyszerűen nem tudhatjuk. Visszanéz a vízre, a szeme csillog, a gondolatai messze járnak, egy arizonai szikla csúcsán.

– Ott kellett volna lennem. De beteg lettem, ahogy mindig. – Lassan, erőlködve kifújja a levegőt, nem pislog, a tekintetét egy pontra szegezi a medence alján. – Folyton újra és újra elképzelem, tudni akarom, mit érzett vagy gondolt. Mivel nem tudom, mindig újra feltűnik előttem. Újra és újra és újra azt látom.

A fejemet rázom, a lábamat ütögetem a dákóval. Stella pislog, rám néz, a tekintete kitisztul.

– Stella, ha ott lettél volna, akkor sem tudnád.

– De egyedül halt meg, Will – közli, és ezzel nem tudok vitatkozni.

– De mind egyedül halunk meg, nem? Akiket szeretünk, nem tarthatnak velünk. – Hope-ra és Jasonre gondolok. Aztán anyára. Azon tűnődöm, vajon az dúlná-e fel jobban,

hogy engem elveszít, vagy az, hogy veszít a betegséggel szemben.

Stella tovább kavargatja a vizet a lábával.

– Szerinted a fulladás fáj? Félelmetes?

Vállat vonok.

– Mi így fogunk elmenni, nem? Megfulladunk. Csak víz nélkül. A saját testfolyadékaink végzik majd el a piszkos munkát.

A szemem sarkából látom, hogy megborzong, mire jelentősegteljesen ránézek. – Azt hittem, nem félsz a haláltól.

Hangosan felsóhajt, és bosszúsan rám néz. – Nem a halott *léttől* félek. Hanem a haldoklástól. Tudod, hogy milyen érzés. – Amikor hallgatok, folytatja. – Te egyáltalán nem félsz?

Elnyomom a szokásos ösztönömet, hogy szarkasztikus legyek. Vele őszinte akarok lenni.

– Az utolsó lélegzetre gondolok. Ahogy küzdök a levegőért. Ahogy szívom, szívom, és nem jön semmi. Arra gondolok, ahogy a mellkasom izmai teljesen hasznavehetetlenül küzdenek és égnek. Nincs levegő. Nincs semmi. Csak sötétség. – A lábam körül fodrozódó vizet nézem, a részletes kép ott van a fejemben, aztán lesüllyed a gyomorszájamba. Megborzongok, vállat vonok és rámosolygok.

– De hé! Csak hétfőnként. Más napokon nem filózok rajta.

Kinyújtja a kezét, és tudom, hogy szeretné megfogni az enyémet. Tudom, mert én is meg szeretném fogni az övét. A szívverésem kihagy, és látom, ahogy mozdulat közben megáll, behajlítja az ujjait és leereszti a kezét.

A szemembe néz, és a tekintetéből süt a megértés. Ismeri ezt a félelmet. De aztán halványan rám mosolyog, és rájövök, hogy mindennek dacára itt vagyunk.

Stella miatt.

Küszködve mély lélegzetet veszek, nézem a medence ragyogását, majd azt, ahogy játszik Stella kulcscsontján, nyakán és vállán.

– Istenem, de gyönyörű vagy! És bátor – bukik ki belőlem. – Bűn, hogy nem érinthetlek meg.

Felemelem a dákót, de mindennél jobban szeretném, ha az ujjhegyeim érhetnének a bőréhez. Finoman végigsimítok a hegyével a karján, válla éles ívén, lassan haladok a nyakáig. Reszket az „érintésem” alatt. A tekintetünk egybekapcsolódik, ahogy a rúd emelkedik, és Stella arcán enyhe pír terül szét.

– A hajad – mondom, és megérintem ott, ahol a vállára omlik.

– A nyakad – folytatom; a medence fénye bevilágítja a bőrét.

– Az ajkad – sorolom. Érzem a gravitáció veszélyes vonzását közöttünk; ingerel, hogy csókoljam meg.

Stella hirtelen szégyenlősen félrenéz.

– Hazudtam aznap, amikor megismerkedtünk. Még nem szexeltem. – Élesen veszi a levegőt, beszéd közben megérinti az oldalát. – Nem akarom, hogy bárki lásson. A sebhelyeket. A sztómát. Nincs benne semmi szexi...

– Benned minden szexi – szakítom félbe. Rám néz, és azt akarom, hogy lássa az arcomon. Hiszen csak rá kell nézni! – Tökéletes vagy!

Stella ellöki a dákót, és remegve feláll. Megfogja a topját, a tekintetét rám szegezi, majd lassan leveszi, mire feltűnik fekete csipke melltartója. Ledobja a topot a medence partjára, és azzal együtt az állam is leesik.

Aztán lecsúsztatja a rövidnadrágját, óvatosan kilép belőle és felegyenesedik. Ingerel, hogy nézzek rá.

Elakadt tőle a lélegzetem. Próbálok annyit magamba szívni a látványból, amennyit csak tudok, a tekintetem éhesen járja be a testét, bámulom a lábát, a mellkasát és a csípőjét. A fény újra táncot lejt a kiemelkedő harci hegeken a mellkasán és a hasán.

– Úristen! – préselem ki magamból. Soha nem hittem volna, hogy féltékeny leszek egy billiárdjátékosra, de őrülten érezni akarom a bőrét a bőrömon.

Megszeppenten rám mosolyog, aztán becsusszan a medencébe, és elmerül a vízben. Felnéz rám, hosszú haja szétterül körülötte, mintha sellő lenne. Szorosabban markolom a dákót, amikor levegő után kapkodva felbukkan.

– Mennyi volt? Öt másodperc? Tíz?

Becsukom a számat, és megköszörülöm a torkomat. Ahogy most érzek, akár egy év is lehetett.

– Nem számoltam. Bámultam.

– Hát, én megmutattam az enyémet – heccel.

Én mindig belemegyek az ilyenekbe.

Felállok, kigombolom az ingemet. Most ő néz engem. És egy szót sem szól, de az ajkai szétválnak – nem gondterhelten, nem sajnálkozva.

Lesétálok a medence lépcsőjén, és egy pillanatig csak állok ott bokszerben, míg a víz és Stella hívogatnak. Lassan belépek a vízbe, tekintetünk egybekapcsolódik, miközben küzdünk a levegőért.

És ennek most az egyszer semmi köze a CF-hez.

Belesüllyedek a vízbe, és Stella követ – apró buborékok lebegnek fel a felszínre, miközben egymást nézzük a víz

alatti fakó világban, a hajunk ott lebeg körülöttünk, a felszín felé húz, és a lámpák árnyékot vetnek sovány testünkre.

Egymásra mosolygunk, és bár milliónyi ok van rá, hogy ne tegyem, ahogy ránézek, akaratlanul is azt érzem, hogy beleszeretek.

19. FEJEZET

STELLA

Kimászunk a medencéből, majd a hajunk lassan megszárad, miközben az éjszaka hajnalba fordul. Olyasmik előtt haladunk el, amiket már milliószor láttam a Saint Grace-ben töltött évek alatt. Szunyókáló biztonsági őrök, az előcsarnokban az elromlott automatát dühösen rázó sebészek, ugyanazok a kerámiapadlós, félhomályos folyosók, de minden másnak tűnik így, hogy Will mellettem van. Mintha mindent most látnék először. Nem tudtam, hogy valaki újjá varázsolhat régi dolgokat.

Lassan elsétálunk a büfé mellett, oldalt megállunk a nagy üveglablak előtt, távol a többiektől, és nézzük, ahogy az ég lassan kivilágosodik. Az üveg másik oldalán még minden csendes. A tekintetem megállapodik a park távoli fényein.

Mély lélegzetet veszek, és rájuk mutatok.

– Látod azokat a fényeket?

Will bólint, rám néz, a haja hátrasimul a víztől.

– Igen, mindig azokat nézem, amikor a tetőn ülök.

Engem néz, ahogy újra a fényeket figyelem.

– Abbyvel minden évben odamentünk. Ő csillagoknak hívta őket, mert olyan sok van belőlük – nevettek mosolyogva. – A családom Kiscsillagnak becézett.

Abby hangja ott cseng a fülemben, ahogy a becenevemet mondja. Fáj, de a fájdalom már nem éles.

– Kívánt valamit, és soha, de soha nem árulta el, mi volt az. Azzal viccelődött, hogy ha hangosan kimondaná, nem válna valóra. – Az apró fénypöttyök pislákolnak a távolban, hívogatnak, mintha Abby most is odakint lenne. – De én tudtam. Új tündőt kívánt nekem.

Ki-be lélegzem, érzem a mindig jelen lévő küzdelmet, ahogy a tüdőm süllyed és emelkedik, és eltűnődöm, milyen lenne új tündővel. Egy tündővel, ami egy rövid időre teljesen megváltoztatná az életemet, amit eddig ismertem. Egy tündővel, ami működik. Tündővel, ami hagy lélegezni, futni, és több időt ad, hogy tényleg éljek.

– Remélem, a kívánsága valóra válik – mondja Will, én pedig a hideg üvegre hajtom a fejemet és ránézek.

– Remélem, az életem nem volt felesleges – mondom ki a saját kívánságomat a pislákoló fényekre.

Hosszan néz rám.

– A te életed minden, Stella. Nagyobb hatással vagy az emberekre, mint hinnéd. – A szívére teszi a kezét. – Tapasztalatból beszélek!

A lélegzetem bepárásítja az ablaküveget, felnyúlok, és rajzolok egy nagy szívet. Egymásra nézünk a tükörképben, és érzem a belőle áradó vonzást, ahogy át akar húzni a nyílt téren. Rángatja minden porcikámat, a mellkasomat, a karomat, az ujjhegyeimet. A világon mindennél jobban szeretném megcsókolni őt.

Ehelyett előrehajolok, és megcsókolom a tükörképét.

Lassan felemeli a kezét, megérinti az ajkát az ujjhegyével, mintha érezné, és egymás felé fordulunk. Ránézek, miközben a nap lassan felkúszik a láthatáron, meleg ragyogásba vonva az arcát. Will szeme csillog, és valami vadonatúj, mégis ismerős jelenik meg a tekintetében.

A bőröm bizsereg.

Tesz felém egy apró lépést, kesztyűs keze lassan felcsúszik a billiárdasztalra, a tekintete óvatos, a szívem zakatol. Közelebb lépek, hogy visszalopjak még néhány centit, és annyival is közelebb lehessek hozzá.

De megszólal a telefonom, egyre csak csörög, és a varázslatos pillanat tovaszáll, akár egy léggömb. Előkapom a mobilomat a hátsó zsebemből, és látom, hogy üzenet jött Poe-tól. Egyszerre érzek szomorúságot és megkönnyebbülést, ahogy Will-lel elhúzódnunk egymástól.

S. O. S.!

Barb keres titeket!!!

HOL VAGYTOK, SRÁCOK?

Te jó ég! Minden porcikám bepánikol, és tágra nyílt szemmel nézek fel Willre. Ha Barb együtt talál minket, soha nem lesz második randink.

– Jaj, ne! Will, Barb minket keres!

Most mihez kezdünk? A szárnyunktól nem is lehetnénk messzebb.

A pillanat törtrészéig Will is pánikba esik, aztán összekapja magát, és a homlokát ráncolva „kármentő” üzemmódba vált.

– Stella, hol fog téged keresni először?

Cikáznak a gondolataim.

– A koraszülött intenzíven!

A nyugati bejárat. Barb a másik oldalról fog bejönni. Ha sprintelek, talán időben odaérek.

A fejemet a lift felé kapva látom, hogy az ajtók lassan záródnak. Grimaszolva a falnak támasztom a billiárdasztalt, és eliramodok a lépcsőház felé, miközben Will a másik irányba száguld, a szintünk felé.

Egyik lábamat a másik elé rakva felmegyek a lépcsőn, a karom és a lábam ég, ahogy felvonszoló a testem az ötödikre. Feljebb rántom a hordozható oxigént a vállamon, és végigmegyek az üres folyosón. A lábam hangosan csapódik a padlónak, vadul zihálva lélegzem.

Ez nagyon nagy baj. Barb ki fog nyírni. Vagyis először Willt, aztán egész biztosan engem is.

A tüdőm szinte lángol, amikor a testem nekicsapódik az ajtónak, amire egy nagy vörös ötotst festettek, és feltűnik előttem a koraszülött intenzív nyugati bejárata. Próbálok annyi levegőt beszívni, amennyit csak tudok, kétségbeesetten köhögök, amikor felnyitom a billentyűzetet. A kezem túlságosan remeg ahhoz, hogy beüssöm a számokat.

El fognak kapni. Elkéstem.

Bal kezemmel megragadom a jobbot, eléggé megtartom ahhoz, hogy begépeljem: *5794 KSZI*. Az ajtó kattánva kinyílik, és rávetem magam egy üres kanapéra; a fejem kóvályog, miközben becsukom a szemem és alvást színlelek.

Nem egészen egy pillanattal később kivágódik a keleti bejárat ajtaja – lépteket hallok, aztán megérzem Barb illatát, amikor megáll közvetlenül mellettem. Ég a mellkasom, próbálom uralni a légzésemet, és kétségbeesetten igyekszem nyugodtak tűnni, miközben a testem küzd a levegőért.

Egy takaró terül szét rajtam, aztán hallom Barb lassan távozó lépteit, és végül nyílik, majd becsukódik mögöttem a keleti bejárat ajtaja.

Azonnal felülök, köhögök, a szemem könnybe lábad, miközben vakító fájdalom nyilall mellkasomba és az egész testembe. A fájdalom lassan elhalványul, a látásom pedig kitisztul, ahogy a testem megkapja a levegőt, amire szüksége van. A megkönnyebbüléshez, amit érzek, már csak a testemben cikázó adrenalin mennyisége mérhető.

Előveszem a telefonomat, és egy felfelé mutató hüvelykujjas emoji-t küldök Willnek. Fél másodperccel később így válaszol: **NEM HISZEM EL, HOGY NEM BUKTUNK LE!**

Nevetve visszarozkadok a meleg kanapéra; a tegnapi viharos éjszakától még mindig mérföldekkel a kórház felett lebeg a szívem.

Kopogtatnak az ajtómon, felriasztva kényelmetlenül elterülő szunyókálásomból az ablak melletti rusnya, zöld karosszékben. Álmosan megdörzsölöm a szememet, miközben a képernyőre hunyorogva megnézem a telefonomat.

Már egy óra van. Ez megmagyarázza a hárommillió üzenetet Camilától, Myától és Poe-tól, akik azt kérdezik, hogy sikerült a tegnap este.

Tegnap este.

Már a gondolatára is elmosolyodom és előnt a boldogság. Felállok, az ajtóhoz csoszogok, kinyitom, és összezavarodom, mert nincs senki a túloldalon. Ez fura. Aztán lenézek, és látom, hogy egy büfés tejturmix vár a padlón, alatta egy üzenettel.

Lehajolok, felveszem, és mosolyogva olvasom: „Poe azt mondta, a csokisat szereted. A vanília nyilván finomabb, de elnézem, mert kedvellek.”

Még arra is szánt időt, hogy rajzoljon egy dobogót, ahol a vaníliafagyi kiüti a csokit és az epret az aranyéremért.

Nevetve végignézek a folyosón, és látom, hogy Will az ajtaja előtt van arcmaszokban és kesztyűben. Lehúzza az maszkot, aztán grimaszol, amikor Barb fordul be a sarkon. Rám kacsint, kinyitja az ajtaját, majd gyorsan eltűnik odabent, mielőtt Barb észrevenné.

A hátam mögé rejtem a turmixot és az üzenetet, majd hatalmas mosolyt villantok.

– Jó reggelt, Barb!

Barb felnéz egy betegkartonból, és gyanakodva méreget.

– Délután van.

Bólintok, majd lassan visszalépek. – Aha, persze. Délután. – Intek a szabad kezemmel. – Tudod, ez a csomó hó, nehéz megmondani... milyen napszak van.

A szememet forgatva becsukom az ajtót, mielőtt bármi még nevetségesebbet mondhatnék.

A nap további részében meghúzzuk magunkat, nehogy Barb még jobban gyanakodjon ránk. Nem kockáztatjuk meg a Skype-ot vagy az üzeneteket. Nagy látványosan átrendezem az gyógyszerelőksimat, titokban üzeneteket csúsztatok át Will ajtaja alatt, valahányszor a folyosón járok újabb készletekért.

Will vagy tucatszor megy az automatához, és a választai egy-egy újabb zacskó chipsszel vagy csokiszelettel érkeznek.

„Mikor van a második randi?” – kérdezi. Elmosolyodom,
és lepillantok a füzetemben arra, amin egész nap dolgozom.

A terveimre a holnapi születésnapjára.